

ДРАГАН ХАМОВИЋ

ПЕТ ПЕСАМА

СЕОБЕ (У БЕЖАНИЈСКОМ КРУГУ)

Испоручен у улицу Мујезиновић Исмета,
У неударен прикрајак насеља скоро створена,
По сценарију удеса, или, по турском – *кисмеџа*,
Придодах се бежанији без дома и без корена.

Неусидрен у улици Мујезиновић Исмета –
А која људска лађица у својој, присној луци је?
Никако да се повратим с неороченог излета,
Овде, недужан, забаса и сликар револуције.

Заборављен у улици Мујезиновић Исмета,
Неизмољен у недељу, уморан од понедељка.
Бојни положај измештам (макар је глава изнета)
Поткровљу спаса – улица Гвозденовић Недељка:
Две укрштене улице и једна другој улије
Недочекане минове и ударце потмулије.

ПУТ ЗА ХАЛКИДИКИ

Сад кренимо радосно према Халкидикију,
(Ако смо већ уморни, воља, снаге начете)
Земљи на сва четири елемента свиклију,
Тамо где се распире енергије зачетне.

Све следећи Цвијића, низ моравску долину,
Низ линију вардарску, у познатом прасмеру,
Стижемо, нестрпљиви, тој земљи исполину,
Наслојеној, сведеној на разумну размеру.

Онда сви заокрену низ *Via Egnatia*
Код Тесалоникија (Солуна, Зејтинлика),
Сједињена духовно, туристичка нација
У бегу од стресова, смога и неприлика.

Лето је и поворке диљем Халкидикија.
А он, шака широка, на мајчинским скутима,
Помилује, окрепи носиоце стихија,
Заморене потомке Душана, Милутина.

После путне голготе на обалу допали,
Егеј све нам удеси и пучину намрешка.
Кап одушка купује народ полупропали,
Сунча се и не пита у чему је прагрешка.

ПЧИЊА

Пчиња ме о-пчиња. Звуку склон или
Теготи граничне лепе печали,
У коју бисмо се начас склонили,
Ничице пали, у себи клечали.

(Зађимо за леђа Бесној кобили
Или падинама Старца, Козјака,
Чистију да бисмо купку добили
За наше скорело руво просјака.)

Пчиња, подручје творбе пчелине,
Нескривен сигнал и значи *врца̄ӣти*,
Тајно целивање које цели ме
У минут медом и смислом крцати.

Пчиња, с кореном у речи *йочини*,
Мимо све гриже и црвоточине.
Матични простор који нас потчини.
Пчиња што једино зна да почиње.

НАКНАДНИ РАЗГОВОР С ИГОРОМ

(Сувице је смисла да бисмо њрах били)

Како све изгледа оданде, Игоре?
(Извиђачи, знамо, на горњем спрату су)
Од игре Игоре, у игри изгоре,
Без пепела нестало – у хијатусу

Свих нереченица и свереченице,
(Потпиривања, самосагоревања)
Умне молитве и жртве печенице,
У малој кутији песме без певања.

Живот некажњено почини насиље,
На свакоме ћошку ћушне и притесни.
Под жичаном кошуљом уобразиље
У понеком – груну спавачи витези,

Јурну, подеру се (као сви дерани)
Али се, пре краја, у чист глас обрете.
Крај нас, несвршених, путници прерани
Ускоче у лађу без карте повратне.

Мора да боље је тамо, Коларове,
(Сви овде порекли реч тврдо дату су)
Играш беспочетно, расипаш дарове,
И растеш, јамачно, у новом статусу.

ПОКАЈНА МОЛИТВА

А се суӣ зреси моји

Поткажите ме мисли скровите,
Ураслу маску да ми стерете.
Ублажи, Оче, нас плаховите,
Недорасле за праве терете.

Пожаром тмине (ником причане)
Сагори душу ову крпљену,
Наштимај тако струне живчане
Нек засвирају у свом трпљењу.

Душо, сиђи до Келта, Трачана,
Све до кравих, пресних пагана.
Најдоњом снагом буди јачана,
Највишом мером бићеш вагана.

Помилуј, Оче, немој порећи:
Тешко је бољу душу сашити.
Подај ми фитиљ спорогорећи,
Колико да се други заштити.